

Ὁ ΛΚΑΪΣ

ΤῶΝ ΘΕΛΟΝΤΩΝ ΣΩΘῆΝΑΙ

ΤΕΥΧΟΣ 15 - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2010

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΛΕΡΟΥ, ΚΑΛΥΜΝΟΥ ΚΑΙ ΑΣΤΥΠΑΛΛΙΑΣ

Β Α Ρ Θ Ο Λ Ο Μ Α Ι Ο Σ

ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ - ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ

ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

ΠΑΝΤΙ Τῷ ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΧΑΡΙΝ, ΕΙΡΗΝΗΝ ΚΑΙ ΕΛΕΟΣ ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΕΝ ΒΗΘΛΕΕΜ

ΓΕΝΝΗΘΕΝΤΟΣ ΣΩΤΗΡΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοὶ συλλειτουργοὶ καὶ τέκνα
ἐν Κυρίῳ εὐλογημένα,

Μ

έσα εἰς τὴν ἀνὰ τὸν κόσμον ἐπικρα-
τοῦσαν τελευταίως σκοτεινὴν ἀτμόσφαι-
ραν τῆς σοβούσης ποικίλης κρίσεως,

οἰκονομικῆς, κοινωνικῆς, θικῆς καί, κυρίως,
πνευματικῆς, ἡ ὁποία πολὺν θυμὸν, πολλὴν πι-
κρίαν, πολλὴν σύγχυσιν, πολλὴν ἀγωνίαν, πολὺ
ἄγχος, πολλὴν ἀπογοήτευσιν καὶ πολὺν φόβον
διὰ τὴν αὔριον προξενεῖ εἰς τοὺς ἀνθρώπους,
γλυκεῖα ἀκούεται ἡ φωνὴ τῆς Ἐκκλησίας:

«Δεῦτε, πιστοί, ἐπαρθῶμεν ἐνθέως καὶ κα-
τίδωμεν συγκατάβασιν θεϊκὴν ἄνωθεν ἐν Βη-
θλεὲμ πρὸς ἡμᾶς ἐμφανῶς...» (Ἰδιόμελον ΣΤ΄
ᾠρας Χριστουγέννων).

Πίστις ἀκλόνητος τῶν Χριστιανῶν εἶναι
ὅτι ὁ Θεὸς δὲν παρακολουθεῖ ἀφ' ὑψηλοῦ καὶ
ἀδιαφόρως τὴν πορείαν τοῦ κατ' εἰκόνα καὶ
ὁμοίωσίν Του ὑπὸ τοῦ ἰδίου, αὐτοπροσώπως,
πλασθέντος ἀνθρώπου. Τούτου ἕνεκα καὶ ἡ
ἐνανθρώπησις τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ καὶ Λό-
γου Του ἦτο ἀπ' ἀρχῆς ἡ «εὐδοκία» Του, τὸ
πρώτιστον θέλημά Του, ἡ «προαιώνιος βουλή»
Του. Νὰ ἀναλάβῃ ὁ ἴδιος, ἐξ ὑπερβολῆς ἀγά-
πης, τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν ποῦ ἔπλασε, καὶ
νὰ τὴν καταστήσῃ «θείας φύσεως κοινών»
(Β΄ Πέτρ. 1:4). Καὶ τοῦτο, πρὸ τῆς πτώσεως
τῶν Πρωτοπλάστων, πρὸ καὶ αὐτῆς τῆς πλάσε-
ως των! Μετὰ τὴν πῶσιν τῶν Πρωτοπλάστων,
ἡ «προαιώνιος βουλή» τῆς Σαρκώσεως περι-
έλαβε τὸν Σταυρόν, τὸ Ἄχραντον Πάθος, τὸν
Ζωοποιὸν Θάνατον, τὴν εἰς Ἄδου Κάθοδον,
τὴν Τριήμερον Ἐγερσιν, ὥστε ἡ παρείσακτος
ἀμαρτία, ποῦ ἐδηλητηρίασε τὰ πάντα, καὶ ὁ
λαθρεπιβάτης τῆς ζωῆς θάνατος νὰ τεθοῦν τε-
λείως καὶ ὀριστικῶς ἐκποδῶν, καὶ ὁ ἄνθρωπος
νὰ ἀπολαύσῃ ἀκεραίαν τὴν Πατρικὴν κληρο-
νομίαν τῆς αἰωνιότητος.

Ἄλλ' ἡ θεϊκὴ συγκατάβασις τῶν Χριστου-
γέννων δὲν περιορίζεται μόνον εἰς τὰ τῆς αἰω-
νιότητος. Ἀφορᾷ καὶ εἰς τὰ τῆς ἐπὶ γῆς πορείας
ἡμῶν. Ὁ Χριστὸς ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον διὰ νὰ
εὐαγγελισθῇ τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν καὶ
νὰ μᾶς εἰσαγάγῃ εἰς αὐτήν, ἀλλ' ἦλθεν ἐπίσης
εὐεργετῶν καὶ ἰώμενος τὴν ἀνθρωπίνην ἀσθέ-
νειαν. Ἐχώρτασε θαυματουργικῶς κατ' ἐπανά-
ληψιν τὰ πλήθη τῶν ἀκροατῶν τοῦ λόγου Του,
ἐκαθάρισε λεπρούς, ἔστερέωσε παραλύτους,
ἐχάρισε τὸ φῶς εἰς τυφλοὺς, τὴν ἀκοὴν εἰς κω-
φοὺς καὶ τὴν ὁμιλίαν εἰς ἀλάλους, ἀπήλλαξε
δαιμονισμένους ἀπὸ τὰ ἀκάθαρτα πνεύματα,
ἀνέστησε νεκρούς, ὑπεστήριξε τὸ δίκαιον τῶν
ἀδικουμένων καὶ λησμονημένων, ἐστηλίτευ-
σε τὸν ἀθέμιτον πλουτισμόν, τὴν πρὸς τοὺς
πτωχοὺς ἀσπλαγχτίαν, τὴν ὑποκρισίαν καὶ τὴν
«ὑβρίν» εἰς τὰς ἀνθρωπίνους σχέσεις, ἔδωκεν
ἐαυτὸν ὑπόδειγμα ἐθελουσίῳ κενωτικῆς χάριν
τῶν ἄλλων θυσίας! Ἴσως ἡ διάστασις αὕτη τοῦ
μηνύματος τῆς θείας ἐνανθρωπήσεως πρέπει
νὰ προσεχθῇ περισσότερο κατὰ τὰ σημερινὰ
Χριστούγεννα. Πολλοὶ συνάνθρωποι καὶ συγ-
χριστιανοὶ δοκιμάζουσι φοβερὸν πειρασμόν ἐκ
τῆς σοβούσης κρίσεως. Εἶναι ἀναριθμητοὶ αἱ
στρατιαὶ τῶν ἀνέργων, τῶν νεοπτώχων, τῶν
ἀστέγων, τῶν νέων μὲ τὰ «ψαλιδισμένα ὄνειρα».

ΟΛΚΑΣ

Μηνιαῖον Περιοδικὸν Ἰ.Μ. Λέρου, Καλύμνου καὶ Ἀστυπалаίας

Ἰδιοκτῆτης: ΙΜΛΕΚΑ, 85200 Κάλυμνος

Ἐκδότης: Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης ΛΚΑ κ.κ. Παῖσιος

Ἐπὶ τῆς ὕλης: Ὁμάδα Ἱερέων καὶ λαϊκῶν

Ἰστοσελίδα: www.im-leka.gr **Email:** imkalymnou@yahoo.gr

<http://www.panoramio.com/user/2781675>, <http://www.youtube.com/user/imkalymnou>

Ἐκδοτικὴ Παραγωγή: **ΣΑΪΤΗ** τηλ. 210-34.76.090

Ἄλλά, Βηθλεὲμ ἐρμηνεύεται «Οἶκος Ἄρτου»! Χρεωστοῦμεν, λοιπόν, οἱ πιστοὶ εἰς πάντας τοὺς ἐμπεριστάτους ἀδελφούς ὄχι μόνον τὸν «Ἐπιούσιον Ἄρτον», δηλαδή τὸν Χριστόν, ὁ Ὅποιος εὐρίσκεται ἐσπαργανωμένος εἰς τὴν πενιχρὰν φάτνην τῆς Βηθλεὲμ, ἀλλὰ καὶ τὸν καθημερινὸν ἐπιτραπέζιον ἄρτον τῆς ἐπιβίωσης, καὶ ὅλα τὰ «ἐπιτήδεια τοῦ σώματος» (Ἰακ. 2:16). Εἶναι ἡ ὥρα τῆς πρακτικῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Εὐαγγελίου, ἐν ὑψηλῷ αἰσθηματι εὐθύνης! Ἡ ὥρα, κατὰ τὴν ὁποίαν ἀκούεται ἐντονώτερος καὶ ἀπαιτητικώτερος ὁ ἀποστολικὸς λόγος: «Δεῖξον μοι τὴν πίστιν σου ἐκ τῶν ἔργων σου» (Ἰακ. 2:18)! Ὁ καιρὸς, δηλ. ἡ εὐκαιρία, νὰ «ἐπαρθῶμεν ἐνθέως» εἰς τὸ ὕψος τῆς οἰκειούσης ἡμᾶς μετὸν Θεὸν βασιλικῆς ἀρετῆς τῆς Ἀγάπης.

Ταῦτα ἀπὸ τῆς ἀγίας καὶ μαρτυρικῆς καθέδρας τῆς Ἐκκλησίας τῶν τοῦ Χριστοῦ Πενήτων εὐαγγελιζόμενοι πρὸς τὰ ἀνὰ τὸν κόσμον τέκνα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἐπικαλούμεθα ἐπὶ πάντας τὴν θεϊκὴν συγκατάβασιν, τὸ ἄπειρον ἔλεος, τὴν εἰρήνην καὶ τὴν χάριν τοῦ δι' ἡμᾶς ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου ἐνανθρωπήσαντος Μονογενοῦς Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ, Ὡ ἡ δόξα, τὸ κράτος, ἡ τιμὴ καὶ ἡ προσκύνησις, σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.
Φανάριον, Χριστούγεννα , βί'

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως
Διάπυρος πρὸς Θεὸν εὐχέτης πάντων ὑμῶν

Ἐν' ἄλλο βράδυ τὸν ἄκουσα νὰ κλαίει δίπλα.

Χτύπησα τὴν πόρτα καὶ μπῆκα.

Μοῦ ἔδειξε πάνω στό κομοδίνο ἓνα μικρὸ ξύλινο σταυρό.

«Εἶδες, μοῦ λέει - γεννήθηκε ἡ εὐσπλαχνία.»

Ἔσκυφα τότε τὸ κεφάλι κι ἔκλαψα κι ἐγώ,

γιατί δά περνοῦσαν αἰῶνες

καὶ δέ δά ἔχαμε νὰ ποῦμε τίποτα ωραιότερο ἀπ' αὐτό.

Τ. Λειβαδίτης, Ἡ Γέννηση

Άγιολόγιο

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Όταν ο Ίουλιανός ο παραβάτης, ο άσεβης και διώκτης τῶν Χριστιανῶν, θέλησε νά πάει στήν Περσία νά πολεμήσει πέρασε κοντά ἀπό τήν Καισαρεία. Ὁ Ἅγιος Βασίλειος γνωρίζοντάς τον ἀπό τήν Ἀθήνα, ὅπου ἦταν συμφοιτητές, πήγε μαζί μέ τόν λαό νά τόν τιμήσει. Ὁ Ίουλιανός ἀπαίτησε νά τοῦ δωρίσει, ἀφοῦ ὁ Ἅγιος δέν εἶχε τίποτε ἄλλο, τρεῖς ἀπό τούς κριθαρένιους ἄρτους του. Ὁ Ἅγιος τό ἔκανε καί ὁ Ίουλιανός διέταξε τούς ὑπηρέτες νά ἀνταμείψουν τή δωρεά καί νά δώσουν χόρτο ἀπό τό λειβάδι. Ὁ Ἅγιος Βασίλειος βλέποντας τήν καταφρόνηση τοῦ βασιλιᾶ τοῦ εἶπε «ἐμεῖς, βασιλιᾶ, ὅ,τι μᾶς ζήτησες ἀπό κεῖνο πού τρώμε σοῦ τό προσφέραμε κι ἐσύ μᾶς ἀντάμειψες ἀπό κεῖνο πού τρώς». Τότε ὁ Ίουλιανός θύμωσε πάρα πολύ καί ἀπειλησε, ὅτι ὅταν θά ἐπιστρέψει ἀπό τήν Περσία νικητής, θά κάψει τήν πόλη καί τόν λαό θά τούς πάρει δούλους. Ὅσο γιά τόν ἴδιο τόν Ἅγιο Βασίλειο θά τόν ἀνταμείψει ὅπως πρέπει.

Ὁ Ἅγιος Βασίλειος ὅταν πήγε στήν πόλη ζήτησε ἀπό τό λαό νά μαζέψουν ὅ,τι πολύτιμο εἶχαν καί νά τό ἀποθηκεύσουν κάπου ἔως ὅτου ἐπιστρέψει ὁ φιλοχρήματος Ίουλιανός γιά νά τοῦ τό προσφέρουν. Ἴσως κι ἔτσι κατευνάσουν τήν ὀργή του.

Ὅταν ἔμαθε ὅτι ἐπιστρέφει ὁ ἄφρων βασιλιάς, ὁ Ἅγιος Βασίλειος ζήτησε ἀπό τούς πολίτες νά προσευχηθοῦν καί νά νηστεύσουν τρεῖς μέρες. Μετά ὅλοι μαζί ἀνέβηκαν στό δίδυμον ὄρος τῆς Καισαρείας ὅπου στή μιά ἀπό τίς δύο κορυφές ἦταν ὁ ναός τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Ἐκεῖ προσευχόμενος ὁ Ἅγιος εἶδε σέ ὄπασιά, μιά μεγάλη οὐράνια στρατιά, νά κυκλώνει τό ὄρος καί στή μέση νά κάθεται σέ θρόνο μιά γυναίκα (ἡ Παναγία) καί νά δοξάζεται, ἡ ὁποία γυναίκα εἶπε σούς ἀγγέλους νά τῆς φέρουν τόν Μερκούριο γιά νά φονεύσει τόν Ίουλιανό, τόν ἐχθρό τοῦ υἱοῦ τῆς. Ἐπειτα εἶδε τόν Μάρτυρα Μερκούριο νά φθάνει ὀπλισμένος μπροστά στήν βασίλισσα τῶν Ἀγγέλων, κι ὅταν ἐκείνη τόν πρόσταξε, αὐτός νά φεύγει γρήγορα. Κατόπι

προσκάλεσε τόν Ἅγιο Βασίλειο καί τοῦ ἔδωσε ἕνα βιβλίο πού ἦταν γραμμένη ὅλη ἡ δημιουργία τῆς κτίσεως κι ἔπειτα τοῦ ἀνθρώπου. Στήν ἀρχή τοῦ βιβλίου ἦταν ἡ ἐπιγραφή «Εἶπε» καί στό τέλος τοῦ βιβλίου ἐκεῖ πού ἔγραφε γιά τήν πλάση τοῦ ἀνθρώπου ἦταν ἡ ἐπιγραφή «Τέλος». Μόλις εἶδε τήν ὄπασιά αὐτή ὁ Ἅγιος ζύπνησε.

Τό νόημα τῆς ὄπασιάς τοῦ βιβλίου, ἦταν ὅτι ὁ Ἅγιος Βασίλειος ἔγραψε, ὄντως, ἐρμηνεῖα στήν Ἐξήμηρον τοῦ Μωϋσέως στήν ὁποία διηγεῖται, πῶς ὁ Θεός ἐποίησε τόν οὐρανό, τήν γῆ, τόν ἥλιο, τήν σελήνη, τή θάλασσα, τά ζῶα καί ὅλα τά αἰσθητά κτίσματα. Ὅταν ὅμως ἔμελλε νά γράψει καί γιά τήν ἑβδομη ἡμέρα, κατά τήν ὁποία ὁ Θεός ἔπλασε τόν Ἀδάμ καί τήν Εὐα, τότε ὁ Μέγας αὐτός Ἅγιος ἄφησε τήν τελευταία του πνοή στή γῆ καί πήγε σούς οὐρανοῦς νά συναντήσει τόν Κύριόν του πού μέ δύναμη ἀγάπησε καί πού γι' Αὐτόν μέσα σέ πολύ σύντομο διάστημα πού ἔζησε ἔπραξε τόσα πολλά καί τόσο μεγάλα. Τό ἔργο του συμπλήρωσε κατόπι ὁ ἀδελφός του ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Νύσσης, πού ἔγραψε γιά τήν ἑβδομη ἡμέρα τῆς πλάσεως τοῦ ἀνθρώπου.

Ὅταν ὁ Ἅγιος εἶδε τήν ὄπασιά, πήγε στήν πόλη μέ μερικούς κληρικούς, στό Ναό τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Μερκουρίου, ὅπου μὴ βρίσκοντας τό λείψανο τοῦ Ἁγίου καί τά ὄπλα του πού φυλάσσονταν στόν Ναό ἕναν αἰῶνα ἀφότου μαρτύρησε ἐπί τῆς βασιλείας τοῦ Βαλεριανοῦ καί Βαλερίου, κατάλαβε τί εἶχε συμβεῖ κι ἔτρεξε ἀμέσως στό λαό νά τούς εἰδοποιήσει ὅτι ὁ ἄφρων Ίουλιανός φονεύθηκε.

Βλέποντας τό θαῦμα οἱ Χριστιανοί καί τήν παρρησία τοῦ Ἁγίου Βασίλειου δέν θέλησαν νά πάρουν πίσω τήν περιουσία πού εἶχαν ἀποθηκεύσει γιά τόν τύραννο Ίουλιανό. Ὁ Ἅγιος ὅμως, ἀφοῦ τούς ἐπαίνεσε γιά τήν πράξη τους, τό ἕνα τρίτο τοῦ ποσοῦ τούς τό ἔδωσε καί τά ὑπόλοιπο ποσό τό διέθεσε γιά νά κτίσουν πτωχοτροφεῖα, ξενοδοχεῖα, νοσοκομεῖα, γηροτροφεῖα καί ὀρφανοτροφεῖα.

Συχνές Έρωτήσεις

Τό ξθιμο του χριστουγεννιάτικου δέντρου.

Τό στόλισμα του χριστουγεννιάτικου δέντρου είναι για πολλούς κοσμικούς ή ουσία των Χριστουγέννων. Τό ξθιμο στην Έλλάδα έχει ξενική προέλευση και τό εισήγαγαν οι Βαυαροί. Για πρώτη φορά στολίστηκε δέντρο στά ανάκτορα του Όθωνα τό 1833 και μετά στην Άθήνα. Άπό τό Β΄ παγκόσμιο πόλεμο και μετά τό δέντρο μέ τίς πολύχρωμες μπάλες μπήκε σέ όλα τά ελληνικά σπίτια.

Πρόδρομός του, τό χριστόξυλο ή δωδεκαμερίτης ή σκαρκάνζαλος, ένα χοντρό ξύλο από άγλαδιά ή άγριοκερασιά. Τά άγκαθωτά δέντρα, κατά τή λαϊκή αντίληψη, άπομακρύνουν τά δαιμονικά όντα, τούς καλικάντζαρους. Οι πρόγονοι τοποθετούσαν τό χριστόξυλο στό τζάκι του σπιτιού τήν παραμονή των Χριστουγέννων. Η στάχη των ζύλων προφύλασσε τό σπίτι και τά χωράφια από κάθε κακό. Τό χριστόξυλο αντικαταστάθηκε από τό χριστουγεννιάτικο δέντρο, τό όποιο από τή Γερμανία εξαπλώθηκε και ρίζωσε και στίς εύρωπαϊκές χώρες, για νά ταξιδέψει στή συνέχεια στην άλλη πλευρά του Άτλαντικού.

Όσοσο, ό καθηγητής τής Χριστιανικής Αρχαιολογίας Κώστας Καλογύρης ύποστήριξε ότι τό ξθιμο του δέντρου δέν έχει γερμανική προέλευση αλλά ανατολίτικη. Τήν άποψη του στηρίζει σέ ένα συριακό κείμενο που ύπάρχει σέ χειρόγραφο στό Βρετανικό Μουσείο. Τό κείμενο αναφέρεται σέ έναν ναό που έχτισε τό 1512 ό Άναστάσιος ό Α΄ στά βόρεια τής Συρίας και στον όποιο ύπήρχαν δυό μεγάλα όρειχάλκινα δέντρα. Σύμφωνα μέ μιá παράδοση, τό στόλισμα του δέντρου καθιερώθηκε από τον Μαρτίνο Λούθηρο, ό όποιος, περπατώντας τή νύχτα στά δάση και βλέποντας τά χειμωνιάτικα άστέρια νά λάμπουν μέσα στά κλαδιά, συνέλαβε τήν ιδέα τής τοποθέτησης του φωτεινού δέντρου στό σπίτι του, που θά άπεικόνιζε τον έναστρο ούρανό άπ΄ όπου ό Χριστός ήρθε στον κόσμο.

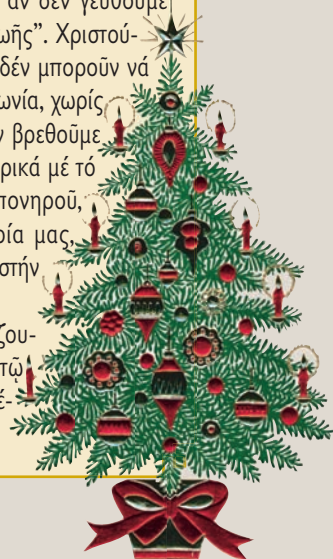
Ό μητροπολίτης Ναυπάκτου κ. Ίερόθεος καταθέτει μιá ενδιαφέρουσα άποψη στό βιβλίο του «Δεσποτικές Έορτές»: «Έχω τήν ύποψία ότι ή συνήθεια νά στολίζουμε δέντρο κατά τήν διάρκεια των Χριστουγέννων δέν είναι άπλά ένα ξθιμο που μάς

ήλθε από τήν Δύση και τό όποιο πρέπει νά αντικαταστήσουμε από άλλα ξθιμα πío όρθόδοξα. Δέν έχω, βέβαια, ένδιατριψει γύρω από τήν ιστορία του Χριστουγεννιάτικου δένδρου και από που προήλθε, αλλά νομίζω ότι συνδέεται μέ τήν έορτή των Χριστουγέννων και τό άληθινό της νόημα.

Κατ΄ άρχάς δέν είναι άσχετο μέ τήν προφητεία του Προφήτου Ήσαΐου: “έξελεύσεται ράβδος εκ τής ρίζης Ίεσσαί, και άνθος εκ τής ρίζης αναβήσεται” (Ήσ. ια΄, 7). Αυτή τήν προφητεία είχε ύπ΄ όψη του ό ιερός Κοσμάς ό ποιητής, όταν έγραφε: “Ράβδος εκ τής ρίζης Ίεσσαί, και άνθος εξ αυτής Χριστέ εκ τής Παρθένου άνεβλάστησας...”. Ρίζα είναι ό Ίεσσαί, ό πατήρ του Δαυίδ, ράβδος είναι ό βασιλεύς Δαυίδ, άνθος που βγήκε από τήν ρίζα και τήν ράβδο είναι ή Θεοτόκος. Και ό καρπός που προήλθε από τό άνθος τής Παναγίας είναι ό Χριστός. Αυτό τό παρουσιάζει θαυμάσια ή ιερά άγιογραφία.” Έτσι, τό Χριστουγεννιάτικο δένδρο μπορεί νά μάς θυμίσει τό γενεαλογικό δένδρο του Χριστού ως άνθρώπου, τήν άγάπη του Θεού, αλλά και τίς διαδοχικές καθάρσεις των Προπατόρων του Χριστού. Στην κορυφή δέ είναι τό άστρο που είναι ό Θεάνθρωπος Χριστός.

Έπειτα, τό Χριστουγεννιάτικο δένδρο μάς θυμίζει τόσο τό ξύλο τής γνώσεως, όσο και τό ξύλο τής ζωής, κυρίως όμως τό δεύτερο. Υπογραμμίζει έμφανώς τήν αλήθεια ότι ό Χριστός είναι τό ξύλο τής ζωής και ότι δέν μπορούμε νά ζήσουμε, ούτε νά εκπληρώσουμε τον σκοπό τής ύπάρξέως μας, αν δέν γευθούμε αυτό τό ξύλο, “τό παρεκτικόν ζωής”. Χριστούγεννα χωρίς τήν θεία Κοινωνία δέν μπορούν νά νοηθούν. Και, φυσικά, θεία Κοινωνία, χωρίς νά νικήσουμε τον διάβολο, όταν βρεθούμε μπροστά στον πειρασμό, άναφορικά μέ τό ξύλο τής γνώσεως καλού και πονηρού, όπου θά δοκιμασθί ή έλευθερία μας, δέν είναι δυνατόν νά συντελέσει στην κατά Χριστόν θέωση.

Χαιρόμαστε και πανηγυρίζουμε, γιατί “τό ξύλον τής ζωής εν τώ σπηλαίω εξήνθισεν εκ τής Παρθένου”.

Ὁ ἅγιος Διονύσιος καί ἡ συγχώρηση

Ὁ ἅγιος Διονύσιος, ὁ μέγας ἱεράρχης, πού τό λείψανό του σώζεται ἄφθαρτο στήν Ζάκυνθο, τά τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του ζοῦσε στό μοναστήρι τῆς Παναγίας τῆς Ἀναφωνήτριας στήν Ζάκυνθο. Ἡ ψυχή του εὐφραίνονταν στή γαλήνη τῆς ζωῆς στό μοναστήρι· χόρταινε καί γέμιζε χαρά. Μά δέν ἄργησε νά τόν βρεῖ μιά μεγάλη θλίψη. Κάποιοι σκότωσε τόν ἀδελφό του Κωνσταντῖνο Σιγοῦρο! Εἶναι εὐκολο νά φαντασθεῖ κανεῖς πόσο πόνησε ἡ ψυχή τοῦ ἁγίου! Οἱ ἅγιοι λυποῦνται γιά τό κάθε κακό, πού γίνεται στόν κόσμο. Πόσο περισσότερο, γιά τόσο μεγάλα ἐγκλήματα! Ἀλλά νά, μιά ἡμέρα ἔρχεται στό μοναστήρι ἕνας ξένος ἔντρομος. Πέφτει στά πόδια τοῦ Ἁγίου καί τόν καθικετεύει: – Λυπήσου με, ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ! Κρύψε με. Ψάχνουν νά μέ βροῦν! Καί ἂν μέ βροῦν, θά μέ σφάζουν σάν ἄρνι! Σῶσε με!... – Γιατί, παιδί μου, τί κακό ἔκαμες; – Σκότωσα ἄνθρωπο! Λυπήσου με! Κρύψε με! Ἀπό στιγμή σέ στιγμή φθάνουν! Μέ ἔχουν πάρει ἀπό πίσω!... – Ποιοί, παιδί μου; Ποιοί; – Οἱ Σιγοῦροι! Σκότωσα τόν ἀδελφό τους!... Τρέμει ὁ ἅγιος ἀπό τόν πόνο. Δάκρυα τρέχουν στά μάτια του. Καί μέ φωνή σβησμένη ψελλίζει: Καί τί σοῦ ἔφταιξε ὁ καλός αὐτός ἄνθρωπος;

Μά δέν προχωρεῖ. Θυμᾶται τόν λόγο τοῦ Χριστοῦ: Ἀγαπάτε τούς ἐχθρούς σας. Συγχωρεῖτε καί εὐεργετεῖτε τούς ἐχθρούς σας, ἂν θέλετε νά εἶσθε τέκνα τοῦ ἐπουρανοῦ Πατέρα. Καί ἀκόμα ὁ ἅγιος Διονύσιος θυμᾶται, ὅτι ἦταν πνευματικός πατέρας. Καί ἀγκάλιασε τόν φονιά τοῦ ἀδελφοῦ του. Καί τόν ἔκρυψε. Καί μετά ἀπό λίγο ἔφθασαν οἱ ἀδελφοί του. Μέ μαχαίρια καί τουφέκια. Γιά νά πάρουν

ἐκδίκηση γιά τό χυμένο αἷμα. Σπίθες πετᾶνε τά μάτια τους. Ὅργη καί μῖσος βγαίνει ἀπό τό στόμα τους. Βράζει ἡ καρδιά τους. Καί ὁ ἅγιος προσποιεῖται, πώς συμφωνεῖ μαζί τους. Καί κάνει πώς δέν ξέρει τίποτε! Δέν εἶδε, τάχα, τίποτε! Καί δέν ἄκουσε τίποτε! Ἐθνοῦν καί κλαῖνε ὄλοι μαζί. Καί μετά; Ὁ ἅγιος διώχνει μέ εὐγένεια τά ἀδέλφια του ἀπό τό μοναστήρι. Τούς δείχνει τόπους μακρινούς, πού τάχα θά μπορούσε νά εἶναι κρυμμένος ὁ φονιάς. Καί ἐκεῖνοι τρέχουν! Νά τόν βροῦν!.. Ὅταν πιά ἐκεῖνοι ἦταν μακριά, ὁ ἅγιος πηγαίνει κοντά στόν ἐχθρό του, τόν φονιά τοῦ ἀδελφοῦ του. Καί μέ λό-

για γεμάτα ἀγάπη καί καλωσύνη καί συγγνώμη, προσπαθεῖ νά μαλακώσει τήν σκληρή καρδιά τοῦ φονιά! Ὁ φονιάς πέφτει στά πόδια του. Καί ζητεῖ συγγνώμη. Καί υπόσχεται ὅτι θά μετανοήσει εὐλικρινά. Καί ὁ ἅγιος τόν συγχώρεσε, καί ὄχι μόνο αὐτό. Τοῦ εἶπε: – Φύγε μακριά! Σέ ξένα μέρη. Νά μή μπορούν πιά νά σέ βροῦν οἱ Σιγοῦροι. Καί ζῆσε ἐκεῖ μέ μετάνοια. Γιά νά σέ ἐλεήσει ὁ Θεός. Μα δέν περιορίστηκε σ' αὐτό ὁ ἅγιος. Φρόντισε καί μέ δική του βάρκα νά τόν στείλει

μακριά. Καί τόν συνόδευσε, μέχρι πού ἀναχώρησε. Σάν νά ἦταν φίλος του. Καί τοῦ ἔδωσε τροφές γιά τό ταξίδι. Καί χρήματα γιά τίς πρώτες του ἀνάγκες στήν ξενιτιά! Ποιός δέν θαυμάζει τόν ἅγιο Διονύσιο γιά τήν πράξη του αὐτή; Ποιός δέν τό καταλαβαίνει, ὅτι αὐτή εἶναι ἡ ἀληθινή ἀγάπη γιά τούς ἐχθρούς μας; Τί ἀπολογία θά δώσουμε ἔμεις, πού ὄχι μόνο δέν εὐεργετοῦμε τούς ἐχθρούς μας, ἀλλά οὔτε κᾶν τούς συγχωρᾶμε; ἢ καί, ἀκόμη χειρότερα, τούς βρίζουμε καί τούς καταριόμαστε;

ΟΙ ΓΙΟΡΤΕΣ ΤΟΥ ΔΩΔΕΚΑΗΜΕΡΟΥ ΚΑΙ ΤΑ ΞΘΙΜΑ ΤΟΥΣ

Δωδεκαήμερο λέμε, ἐμείς οἱ Ἕλληνες Ὀρθόδοξοι χριστιανοί, ἀλλά καί οἱ χριστιανοί ἄλλων δογμάτων (Καθολικοί, Προτεστάντες κ.λπ.) τήν μεταξύ τῶν ἑορτῶν τῶν Χριστουγέννων καί τῶν Φώτων ἡμερολογιακή περίοδο (πρόκειται γιά 13 ἀκριβῶς ἡμέρες).

Τό Δωδεκαήμερο ἐκτός ἀπό μεγάλες ἑορτές εἶναι πλούσιο, ἀπό παλιά, σέ ἔθιμα καί δοξασίες εἰδωλολατρικῆς ἤ καί χριστιανικῆς προέλευσης, πού ἐξακολουθοῦν καί στίς ἡμέρες μας νά διατηροῦνται καί νά λειτουργοῦν σέ μεγάλο βαθμό.

Πίστευαν, λοιπόν, ὅτι κατά τή διάρκεια τοῦ Δωδεκαημέρου ἐπικρατοῦσαν στή φύση τά κακά πνεύματα. Στήν Ἑλλάδα οἱ Καλλικάντζαροι, στήν Κάλυμνο καί οἱ Γιαλλοῦες, οἱ ἀραπάες καί τά φαντάσματα (στοιχειά): ἄλλοι οἱ μάγισσες, οἱ λυκάνθρωποι, οἱ δράκοντες. Πλάσματα τῆς φαντασίας τῶν ἀνθρώπων πού βοηθοῦσε τό σκληρό, ὅσο σέ καμιά ἄλλη περίοδο τοῦ ἔτους, χειμωνιατικό περιβάλλον νά δημιουργηθοῦν. Αὐτά γιά τίς δοξασίες.

Σέ ὅ,τι ἀφορᾶ τώρα τά ἔθιμα τοῦ Δωδεκαημέρου, λίγο πολύ μοιάζουν σέ ὅλη τήν Ἑλλάδα, ἀφοῦ ὅλοι οἱ Ἕλληνες γιορτάζουν τά ἴδια θρησκευτικά γεγονότα. Τή Γέννηση τοῦ Χριστοῦ, τήν Περιτομή του, μαζί καί τήν ἑορτή τοῦ μεγάλου ἀγίου τῆς Ἐκκλησίας μας, τοῦ

Μεγάλου Βασιλείου, καί τέλος τήν ἑορτή τοῦ μεγαλύτερου τῶν Προφητῶν τοῦ Ἰωάννη τοῦ Προδρόμου πού εἶχε καί τόν κύριο ρόλο στή Βάπτιση τοῦ Θεανθρώπου.

Μεγάλες οἱ ἡμέρες καί μεγάλη ἡ τιμή, πῶ παλιά, τῶν Καλύμνιων γι' αὐτές. Ἐπρεπε ἐπομένως νά τίς ὑποδεχθοῦν μέ τρόπο πού τοῦς ἄξιζε καί ζέφευγε ἀπό τήν κα-

θημερινότητα τῶν ἄλλων ἡμερῶν τοῦ χρόνου.

Πρῶτα ἀπό ὅλα ἔπρεπε νά εἶναι τό σπίτι καθαρό καί ιδιαίτερα περιποιημένο, κάτι ὄχι καί τόσο εὔκολο τά παλιότερα χρόνια, ἀφοῦ γιά τίς περισσότερες νοικοκυρές ἕνα δωμάτιο ἦταν γιά ὅλα. Πάντως τά κατάφερναν καί τά σπίτια ἔλαμπαν αὐτές τίς ἡμέρες ἀπό πάστρα, ὅπως ἄλλωστε καί τά κατώφλια τῶν σπιτιῶν,

ἀκόμα καί τό σημείο τοῦ δρόμου πού περνούσε μπροστά ἀπό τά σπίτια τους. Βλέπετε τότε δέν ὑπῆρχαν ὁδοκαθαριστές. Ἄν καί θά μοῦ πείτε, τώρα πού ὑπάρχουν εἶναι πιό καθαροί οἱ δρόμοι; Ἀλλά, αὐτό εἶναι μιὰ πονεμένη ἱστορία, ὄχι τῆς ὥρας. Γιά νά τά καταφέρουν οἱ νοικοκυρές ἄρχιζαν τή γενική καθαριότητα τοῦ σπιτιοῦ, μέσα καί ἔξω, νωρίς, ἀπό τά μισά τοῦ Σαρανταήμερου. Τήν τελευταία ἐβδομάδα ἔκαναν τά «φτάζουμα» καί τά ζαχαροκούλουρα. Κάποιες ἄλλες πιό ἐξελιγμένες ἔκαναν καί μελομακάrouνα, «φοινίκια» ὅπως τά λένε στήν Κάλυμνο ἢ καί κουραμπιέδες, μέ ἐκεῖνο τό ἀνεπανάληπτο βούτυρο, μάρκας «Τριαντάφυλλο». Σημειώνω ὅτι τά περίφημα φτάζουμα πού καί σήμερα γίνονται, τότε γιά νά γίνουν χρειάζονταν ἰδιαίτερη προετοιμασία τῆς μαγιάς τους πού θά ἔμπαινε στό προζύμι. Αὐτή γινόταν βασικά μέ ρεβύθια καί ἤθελε ξεχωριστή μαστοριά γιά νά πετύχει πού πολύ λίγες τήν εἶχαν καί ἦταν παρακαλετές.

Τά φτάζουμα εἶχαν τό μέγεθος καί τό σχῆμα κανονικοῦ ψωμιοῦ, ὅμως ἔφτιαχναν καί ἓνα πολύ μεγάλο, ἐφτά ὀκτώ κιλά, τό «ζύσμα», τό στόλιζαν μέ διάφορα «γαρνιτούρια» καί γενικά τό φρόντιζαν μέ ξεχωριστό τρόπο, γιά νά τό πᾶνε οἱ νύφες ἐπιδεικτικά, τήν ἡμέρα τῆς ἐορτῆς τῶν Χριστουγέννων, σίς πεθερές τους – τό κρατοῦσαν τυλιγμένο σέ σεντόνι καί κρεμασμένο στούς ὤμους τους, παλιότερα δέ τό κρατοῦσαν πάνω στό κεφάλι τους, γιά νά τό βλέπουν ὅλοι. Αὐτό ἀποτελοῦσε ἀνυπέρθετη ὑποχρέωσή τους. Ἐπίσης ἔπρεπε ἡ νύφη νά πάει στήν πεθερά της κουλούρια, ἄλλα γλυκίσματα καί μιὰ χλωρή μυζήθρα. Τότε σχεδόν κάθε οἰκογένεια ἔτρεφε καί ἓνα χοιρό πού τόν ἔσφαζαν –«ἔκαναν τό σοιροσφαί»– παραμονές τῶν Χριστουγέννων, ὅπως τό ἀρνί τό Πάσχα, καί μέ αὐτό ἔκαναν τήν κουμπάνια τους σέ κρέας καί βούτυρο (γλύνα). Γιά τό Χριστουγεννιάτικο τραπέζι, εὐθύς μετά τήν

ἐκκλησιά, τό λόγο τόν εἶχε ἡ βραστή πούλλα, κατά προτίμηση δέ ὁ πετεινός. Τέλος, ἄν τήν ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων ἦταν καλός μαζεύονταν στήν πλατεία καί ἔσθηναν χορό. Ὅσο γιά τόν ἐκκλησιασμό, δέν ἔλειπε κανένα εἰδικά τή νύχτα τῶν Χριστουγέννων. Καί γιά νά μή βρεθεῖ κάποιος πού νά τόν πάρει ὁ ὕπνος καί νά μήν ἔλθει στήν ἐκκλησιά ὑπῆρχαν ἄνθρωποι εἰδικά διορισμένοι νά χτυποῦν τίς πόρτες τῶν σπιτιῶν καί νά ζυποῦν τούς ἐνορίτες κάθε ἐκκλησίας. Ὅμως τό μέτρο αὐτό σχεδόν δέν χρειάζονταν, ἀφοῦ ὅλοι φρόντιζαν νά ζαπλώνουν πολύ ἐνωρίς, ὥστε μέ τό χτύπημα τῆς καμπάνας νά βρίσκονται στήν ἐκκλησία, γιά νά ἀκούσουν τό «Δεῦτε ἴδωμεν πιστοί πού ἐγεννήθη ὁ Χριστός...» καί τό «Χριστός γεννᾶται δοξάσατε...», τήν «Καταβασία» πού πάντοτε αὐτή νύχτα τήν ἔψαλλαν οἱ ψάλτες στή μέση τῆς ἐκκλησίας –αὐτό τό ἔθιμο συνεχίζεται μέχρι καί σήμερα στήν Παναγιά τῶν Τσουκχουῶ.

Γιά τίς ἄλλες ἐορτές τοῦ Δωδεκαήμερου, τά ἴδια φροντίδα ἰδιαίτερη γιά τά σπίτια, μικροδῶρα στά παιδιά, χαρτί οἱ ἄντρες τήν παραμονή τοῦ Ἁγίου Βασιλείου – τό ἔθιμο αὐτό καλά κρατεῖ καί σήμερα, ὅπως καί τά Κάλαντα ἀπό μικρούς καί μεγάλους σέ ὅλες τίς ἐορτές τοῦ Δωδεκαήμερου, καί προσμονή πότε θά ἔρθουν καί τά Φῶτα, νά ἀγιαστοῦν τά νερά καί νά ἡσυχάσουν, ὥστε νά καταλαγιάσουν καί τά «παπαρικά», δηλαδή οἱ Καλικάντζαροι, καί τά ἄλλα στοιχεῖα τῆς νύχτας, πού μέ τή Βάπτιση τοῦ Χριστοῦ κρύβονται σίς φωλιές τους καί περιμένουν ξανά τοῦ χρόνου, νά ῥθει τό Δωδεκάημερο, γιά νά ξαναβγοῦν, νά βασανίσουν τούς ἀνθρώπους καί νά βασιλέψουν γιά λίγες ἡμέρες.

ΚΑΛΕΣ ΓΙΟΡΤΕΣ

Γεώργιος Ι. Χατζηθεοδώρου
Ἄρχων Μαῖστωρ
τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ μεγάλης Ἐκκλησίας

Η ΠΕΡΙΤΟΜΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ὁκτώ ἡμέρες μετά τή γέννηση τοῦ Χριστοῦ ὁ Ἰωσήφ καί ἡ Μαρία πῆγαν τό βρέφος στή συναγωγή τῆς Βηθλεέμ γιά νά τοῦ κάνουν περιτομή. Ἡ περιτομή εἶναι μία ειδική ἐπέμβαση στά ἀγόρια τοῦ Ἰσραήλ, ἐντολή πού δόθηκε στόν Ἀβραάμ ἀπό τόν θεό ὡς σημεῖο καί σφραγίδα ἀπόδειξης πῶς ἦταν ἀφιερωμένοι στό θεό ἀπό τίς πρῶτες ἡμέρες τῆς ζωῆς τους. Ἐνῶ ὅποιος ἦταν ἀπερίτμητος ἐθεωρεῖτο θρησκευτικά ἀκάθαρτος καί ἀλλόφυλος. Μαζί μέ τήν σάρκωση καί τήν ἀπογραφή ὡς ὑπήκοος τοῦ Καίσαρα ὁ Χριστός καταδέχτηκε καί τήν κατά σάρκα περιτομή γιά τούς ἐξῆς λόγους:

Α) Πρῶτον μᾶς δίδαξε τήν ταπείνωση καί τήν εὐπειθεια στούς θρησκευτικούς νόμους καί γιά νά μᾶς δείξει πῶς ἦρθε στόν κόσμο ὡς εἰρηνικός καί εὐσεβής καί πρᾶος. Ὁ Ἄμνος τοῦ Θεοῦ. Β) Θέλοντας νά ἀποστομώσει τούς Ἰουδαίους πού δίδασκαν ὅτι δέν σεβόταν ὁ Χριστός τούς Νόμους καί τούς προφήτες. Ὁ Χριστός λοιπόν περιετμήθη κατά τήν παράδοση τῶν Ἰουδαίων πού τόν ἔλεγαν ἀλλόφυλο καί Σαμαρείτη. Ἐκεῖνος ὅμως πάντα σεβάστηκε τό Νόμο τοῦ Μωσέως καί μάλιστα τόν συμπλήρωσε γιατί καί κατά μυστικό τρόπο ἦταν καί ὁ ἴδιος ὁ Νομοθέτης τοῦ νόμου. Γ) Ὁ Χριστός ἔχει δυό φύσεις: Θεϊκή καί ἀνθρώπινη πού ἐκφράζονται σέ ἕνα πρόσωπο, τόν Θεάνθρωπο Ἰησοῦ Χριστό. Ἐπαθε λοιπόν καί περιτομή καί σταυρό καί θάνατο, ὅπως ὅταν ζοῦσε καί ἔκλαψε καί πείνασε καί δίψασε καί πικράθηκε κατά τά εὐαγγέλια ὥστε νά δηλώσει

πῶς δέν ἦταν πνεῦμα μᾶ ἀληθινά ἄνθρωπος μέ σάρκα καί ὀστά. Ἡ θεϊκή του φύση εἶναι πάντα ἐνωμένη μέ τήν ἀνθρώπινη ἀλλά ἀπαθής καί ἀθάνατη. Ἐτσι μέ τήν περιτομή ἀποστομώθηκαν καί οἱ αἵρετικοί πού δέν δέχονταν τήν ἀνθρώπινη φύση στό Χριστό. Δ) Ὁ Χριστός ἔπαθε περιτομή γιά νά ἐγκαινιάσει ἕναν καινούριο κόσμο. Μέ τό κομμάτι τῆς σάρκας πού ἀπέβαλε ἤθελε νά μᾶς δείξει πῶς κάθε κακό παρέρχεται καί ὅλοι μας ζοῦμε σέ ἕναν νέο κόσμο καί εἴμαστε μέλη ἁγιασμένα τοῦ σώματός Του. Αὐτό τό πετυχαίνουμε μέ τήν ἀχειροποίητο ὅπως λέγεται δική μας περιτομή πού εἶναι τό ἅγιο βάπτισμα. Μέ τό βάπτισμά μας ἀποβάλλουμε τόν κόσμο τῆς ἁμαρτίας καί τοῦ θανάτου ἀλλά καί τόν κόσμο τῆς παλαιᾶς διαθήκης καί γεννιόμαστε στόν κόσμο τῆς ζωῆς, τοῦ Χριστοῦ τῆς καινῆς διαθήκης. Ὁ Ἀβραάμ, κάνοντας περιτομή στά παιδιά του, ἔκανε μιά παλιά διαθήκη μέ τόν Θεό, μιά διαθήκη ἀφιέρωσής τους στό Θεό ὥστε νά εἶναι λαός περιούσιος. Ὁ Χριστός ὅμως δίνοντας τό Σῶμα καί τό Αἷμα του ἔκανε μιά καινούρια διαθήκη μέ τόν Θεό καί ἔκανε τήν Ἐκκλησία καί ὄχι μόνο τά παιδιά τοῦ Ἀβραάμ περιούσιο λαό του. Ἡ ἐκκλησία εἶναι ὁ νέος Ἰσραήλ, δηλ. ὅλοι ἐμεῖς πού βαπτιστήκαμε στήν κολυμβήθρα τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Χριστός περιετμήθη τήν ὄγδοη μέρα. Ἡ ὄγδοη ἡμέρα εἶναι σημαντικό κεφάλαιο γιά τήν ὀρθόδοξη θεολογία καί πίστη. Σέ ἕξι μέρες κατά τό βιβλίο τῆς Γένεσης ἐποίησε ὁ Θεός τό σύμπαν καί τήν ἑβδομη ἀναπαύτηκε. Οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας λένε

πώς αυτές οι μέρες ήταν μεγάλες χρονικοί περίοδοι και πώς όλα αυτά είναι σύμβολα. Η έβδομη ημέρα που αναπαύτηκε ο Θεός είναι η εποχή του κόσμου που ζούμε. Είναι ακόμα η αγαπημένη ημέρα των Ιουδαίων όπου την εορτάζουν και την λένε Άναπαυσις, τό γνωστό μας δηλ. Σάββατον. Η Όγδοή ημέρα όμως, πού λέγεται και μία και πρώτη και Κυριακή, δηλ. ημέρα του Κυρίου, είναι η νέα ημέρα της Έκκλησίας. Η όγδοή ημέρα ξεκινά με την ανάσταση του Χριστού και διαρκεί αιώνια. Στην όγδοη ημέρα ζούμε όλοι οι ορθόδοξοι χριστιανοί και ενώ ο χρόνος γύρω μας φαίνεται ότι περνά και εμείς μεγαλώνουμε και τά πάντα φθείρονται και κάτι πεθαίνουν και κάτι άλλο ξαναγεννιέται, η όγδοή ημέρα μένει πάντα ίδια και αιώνια. Πού γίνεται αυτό τό θαύμα, αδερφοί μου; Μά μέσα στά μυστήρια της Έκκλησίας. Εκεί όλα μένουν άφθαρτα αιώνια και παντοπνά. Όταν λέμε “εύλογημένη η βασιλεία του Πατρός και του Υιού και του άγιου Πνεύματος”. Στην αρχή της λειτουργίας και των άλλων μυστηρίων όμολογούμε πώς φύγαμε από αυτόν τον

κόσμο και μπήκαμε για μία στιγμή στον κόσμο της βασιλείας του Θεού. Τά μυστήρια δέν ανήκουν σε αυτό τον κόσμο αλλά στην όγδοή ημέρα. Όγδοή ημέρα λοιπόν λέμε την ημέρα μετά τη δημιουργία και την άναπαυση, την αιώνια ημέρα της βασιλείας του Θεού. Γι' αυτό και ο Χριστός την όγδοή περιετμήθη για να βάλει τέλος

στον παλιό κόσμο και να εγκαινιάσει τον νέο. Ο Χριστός μαζί με την περιτομή έλαβε και όνομα κατά τό τελετουργικό των Ιουδαίων. Ονομάστηκε Γίεσσα, πού στα έλληνικά λέγεται Ίησοϋς και σημαίνει Σωτήρας, σύμφωνα με τό όνομα πού παρήγγειλε ο άγγελος στον Ίωσηφ, γιατί αυτός έσωσε τον λαόν αυτού από των άμαρτιών αυτού. Τό όνομα πού έδωσε ο Ήσαΐας στον Χριστό είναι Έμμανουήλ, πού σημαίνει ο Θεός μεθ' ήμων, δηλ. Θεός και άνθρωπος και μεταφορικά Θεός Σωτήρας. Άλλά και τό όνομα Χριστός Έβρ. Μεσσίας σήμαινε αρχικά κάθε προφήτη, βασιλέα και ιερέα

πού χριόταν με άγιο μύρο, ώστε να αναλάβει κάποιο έργο και να σώσει τον Ίσραήλ από τους έχθρους του. Τά τελευταία όμως Ιουδαϊκά χρόνια Μεσσία Χριστό έννοούσαν οι Έβραίοι τον εκλεκτό του Θεού πού θά τους έσωζε ως λαό και θά βασιλευε αιώνια. Όστε Χριστός σημαίνει πάλι Σωτήρας. Και όντως ο Θεάνθρωπος Έμμανουήλ Ίησοϋς Χριστός είναι ο Σωτήρας πού δέν ήρθε επί γης για να σώσει πλέον τον έγωιστή και φονέα Ίσραήλ από τους έχθρους του, αλλά όλη

την ανθρωπότητα από τον κοινό και μεγάλο έχθρο: τον τύραννο διάβολο με τον Σταυρό και την άγία του Άνάσταση. Και δέν έχρίσθη από άνθρωπο μά από τό θεό Πατέρα, όχι με άγιασμένο μύρο αλλά με τό Πνεύμα τό Άγιο κατά την ανθρώπινη φύση Του.

Πρωτοπρεσβ. Παντελεήμων Κρούσκος

Κ Α Λ Υ Μ Ν Ο Σ

ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΣΑΒΒΑ ΤΟΥ ΗΓΙΑΣΜΕΝΟΥ

Καί στήν Κάλυμνο, στό νησί τῶν σφουγγαράδων, γιορτάστηκε ἡ μνήμη τοῦ ὁσίου καί θεοφόρου πατρός ἡμῶν Σάββα τοῦ Ἁγιασμένου.

Τό ἑσπέρας τοῦ Σαββάτου, ὁ Μητροπολίτης μας εἰς τήν Ἱεράν Μονήν τοῦ Ἁγίου Σάββα τοῦ ἐν Καλύμνῳ τέλεσε πανηγυρικόν ἑσπερινόν μέ τήν συμμετοχή τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου τοῦ νησιοῦ καί μέ τήν παρουσία πληλοῦς ἐκκλησιάσματος.

Στό κήρυγμά του ὁ Μητροπολίτης ἀναφέρθηκε στόν βίο τοῦ ἁγίου Σάββα τοῦ ἡγιασμένου καί παράλληλα ἀναφέρθηκε στόν νέο ἅγιο Σάββα, τόν προστάτη τῆς Καλύμνου, ὁ ὁποῖος ἀκολούθησε τά βήματα τοῦ ὁσίου Σάββα τοῦ Ἁγιασμένου καί σήμερα ἀκέραιο καί εὐωδιάζον τό ἅγιο Σῶμα του ἀπό τήν ἁγία λάρνακά του ἐκπέμπει τήν χάριν καί τήν εὐλογία πρὸς ὅλους τοὺς Καλυμνίους, τοὺς κατοικοῦντας τό νησί ἀλλά καί στοὺς ἀποδήμους καί σέ ὀλόκληρο τόν εὐσεβῆ καί φιλόθεο ὀρθόδοξο ἑλληνικό λαό, πού τιμᾷ

τήν ἁγία μορφή τοῦ Ὁσίου καί Θεοφόρου πατρός ἡμῶν Σάββα τοῦ ἐν Καλύμνῳ ἀσκήσαντος.

Ἀκολούθησε ἀγρυπνία καί τήν πρωΐα ἀρχιερατική Θεία Λειτουργία, παρουσία τῶν Ἀρχῶν καί πλήθους προσκυνητῶν ἀπό τήν Κάλυμνο, ἀπό τά γύρω νησιά καί τήν Ρόδο, καθώς καί προσκυνητές ἀπό τήν λοιπή Ἑλλάδα.

Τοὺς χορούς τῶν ψαλτῶν ἐπλαισίωσαν ὁ ἱατρός Παναγιώτης Κίκιλης μετά τοῦ υἱοῦ του Κωνσταντίνου, ὁ κ. Ἀριστοκλῆς Μαρίνος, ὁ κ. Νικόλαος Βεζυρόπουλος, ὁ κ. Μικές Κουλλιᾶς, ὁ κ. Νικόλαος Ζαΐρης καί ἀρκετοί ἱεροψάλτες τοῦ Νησιοῦ. Τίς Προφητεῖες ἀνέγνωσε ὁ Ἐπίτιμος Διευθυντής Δημοτικῆς Ἐκπαίδευσης κ. Κωνσταντῖνος Μηνέπτος.

Ἡ Ἠγουμένη τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κυπριανή μοναχή καί οἱ Ἀδελφές, κατά τήν μεσημβρίαν τῆς Ἑορτῆς παρέθεσαν γεῦμα στό ὁποῖο παρεκάθισαν ὁ Μητροπολίτης, οἱ Ἀρχές, οἱ Ἱερεῖς καί οἱ Ἱεροψάλτες.

ΛΑΜΠΡΟΣ Ο ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΠΟΛΙΟΥΧΟΥ ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ

Ἡ πανήγυρη τοῦ πολιοῦχου τῆς Καλύμνου Ἁγ. Νικολάου γιορτάστηκε καί φέτος μέ ξεχωριστή εὐλάβεια καί λαμπρότητα. Ἦταν ἡμέρα ἀργίας γιά τίς δημόσιες ὑπηρεσίες, τοὺς ἐπαγγελματίες καί τά ἐμπορικά καταστήματα, ἀλλά ἡ ἀγάπη τῶν Καλύμνιων πρὸς τόν προστάτη τῶν σφουγγαράδων δέν περίμενε καμιά κρατική ἀναγνώριση ἀργίας. Ἡ παύση ἀπό κάθε ἐργασία ἦταν συναι-

σθηματική καί πνευματική κατάφαση πού ἐκφραζόταν μέ εὐλάβεια ἀπό ὅλους τούς Καλύμνιους πρὸς τὸ «δικό» τους Ἅγιο. Καί ἡ πανήγυρη τοῦ Ἁγ. Νικολάου στό «νησί τῶν σφουγγαράδων» ἀποτελεῖ βασικό δομικό στοιχεῖο θρησκευτικῆς, καί γενικότερα τῆς πολιτισμικῆς παράδοσης αἰῶνων.

Ὁ μεγαλοπρεπῆς φερώνυμος ναός, πού δεσπόζει στό δεξιό ἄκρο τῆς παραλιακῆς λεωφόρου, στήν Πόθια, ἦταν τὸ ἐπίκεντρο τῆς ἐορτῆς. Τὴν παραμονή ἐψάλη μέγας πανηγυρικός χοροστατοῦντος τοῦ μητροπολίτη κ. Παῖσιου, ἐνῶ ἡ παρουσία τῶν πολιτικῶν, στρατιωτικῶν καί λιμενικῶν ἀρχῶν τοῦ νησιοῦ, ἀλλά καί ἡ συμμετοχή μεγάλου πλήθους λαοῦ, προσέδωσαν στήν ἐορτή ἰδιαίτερη λαμπρότητα.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΟΦΙΚΙΟΥ

Τό πρωῖ, πρὸς τὸ πέρας τῆς Θ. Λειτουργίας, ὁ μητροπολίτης ἀπένειμε τὸ ὄφικιο τοῦ Οἰκονόμου στόν αἰδ. Κωνσταντῖνο Σμαλιό, θεολόγο, ὁ ὁποῖος, ἂν καί ἔχει θητεία ἱερωμένου λίγα χρόνια, ὡς ἐφημέριος τοῦ Ἁγ. Νικολάου δίπλα στόν ἐπί πολλές δεκαε-

τίες ἐφημέριο αἰδ. Γερβάσιο, ἔχει ἐπιδείξει θαυμαστό ζῆλο καί ἀπόλυτη προσήλωση στά ἱερατικά του καθήκοντα μέ μοναδική ταπεινότητα καί ἀθόρυβη σεμνότητα. Στὴν ἐξαιρετὴ παρουσία του ὡς λειτουργός ἔχει προσθέσει ἡδη τεράστιο πνευματικό ἔργο ἀλλά καί πρωτοφανές, γιά ἱερέα, χειρωνακτικό ἔργο, γιά τὴν ἀνακαίνιση τοῦ ναοῦ μέ ὅσο γίνεται μικρότερες δαπάνες, συνεργαζόμενος ἄψογα μαζί μέ ὅλα τὰ μέλη τοῦ ἐκκλ. συμβουλίου. Γι' αὐτό καί τὸ «ἄξιος» πού ἀναφώνησε ὁ μητροπολίτης ὅταν τοῦ ἀπένειμε τὸ σταυρό καί τὸ ἐπιγονάτιο τοῦ Οἰκονόμου, τὸ ἐπανέλαβε μέ ζωνηρὴ τὴ φωνή ὅλο τὸ ἐκκλησίασμα καί ἦταν αὐτὸ μιά ἐπιπλέον κοινωνικὴ ἀναγνώριση καί καταξίωση.

ΘΕΙΟ ΚΗΡΥΓΜΑ

Κατὰ τὴν τελετὴ τῆς ἀπονομῆς τοῦ ὄφικίου ὁ μητροπολίτης ἀνάγνωσε εὐχή ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τῶν τεθνεώτων ναυτικῶν τῆς Καλύμνου, γιά τούς ὁποῖους παρατέθηκαν κόλλυβα, καί στή συνέχεια ἀκολούθησε σύντομο θεῖο κήρυγμα τοῦ μη-

τή συνοδεία τῆς Δημ. Φιλαρμονικῆς ἀπό τό Λιμεναρχεῖο ὡς τή νέα προβλήτα, μετά τό Δημαρχεῖο. Κατά τήν ἐπιστροφή ὁ μητροπολίτης τέλεσε δυό ἀρτοκλασίες, μία στήν πλατεία Δημαρχεῖου, στό σιντριβάνι, καί μία στήν πλατεία Λιμεναρχεῖου, στίς προτομές τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ Πολεμικοῦ Ναυτικοῦ πού ἔπασαν στά Ἰμια τό 1996.

Ἡ συμμετοχή τοῦ λαοῦ ἦταν ἐξαιρετικά μεγάλη, ἔτσι ὥστε ἡ λιτάνευση νά ἀποτελέσει τήν κατακλείδα τοῦ παγκαλυμνιακοῦ ἑορτασμοῦ καί τῆς μέγιστης τιμῆς πρός τόν προσάτη τῶν θαλασσινῶν Ἅγιο Νικόλαο.

Μετά τό πέρας τῆς λιτάνευσης τῆς θαυματουργοῦ εἰκόνας καί τοῦ τμήματος τοῦ ἱεροῦ Λειψάνου, τό ὁποῖο τεθησαύρισαι εἰς τόν ἱερὸν Ναόν τοῦ Ἁγίου Νικολάου, πολιούχου τῆς νήσου Καλύμνου καί τό ὁποῖο ἅγιο λείψανο εὐγενῶς παρεχώρησε πρό ἐτῶν στήν Ἱερά Μητρόπολη Λέρου, Καλύμνου καί Ἀστυπалаίας ἡ Ρωμαιοκαθολική ἐκκλησία τό ὁποῖο καί μετέφερε στήν Κάλυμνο ἀντιπροσωπεῖα κληρικῶν τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως, ὁ Μητροπολίτης μας εὐχαρίστησε τόν ἱερὸν Κληρον, τίς Ἀρχές, τίς ἀντιπροσωπεῖες τῶν σχολείων Μέσης καί στοιχειώδους ἐκπαίδευσης καί τόν εὐσεβῆ λαό γιά τήν συμμετοχή τους εἰς τόν ἑορτασμό τοῦ πολιούχου τῆς νήσου τῶν σφουγγαράδων Ἁγίου Νικολάου, τοῦ «παπποῦ» ὅπως κοινῶς τόν ἀποκαλεῖ ὁ καλυμνιακός λαός καί ἰδίως οἱ καπεταναῖοι, οἱ σφουγγαράδες καί οἱ ψαράδες τοῦ νησιοῦ καί εὐχήθηκε ὅπως ὁ Ἅγιος Νικόλαος προστατεύει ὅλον τόν εὐσεβῆ λαό.

τροπολίτη γιά τόν Ἅγιο Νικόλαο, τόν προσάτη τῶν θαλασσινῶν. Ὁ κ. Παῖσιος ἔκλεισε με τίς εὐχές του πρός τούς παρόντες πολιτικούς, τόν βουλευτή τοῦ ΠΑΣΟΚ κ. Ν. Ζωΐδη, τόν τ. βουλευτή καί ὑπουργό Ἐξωτερικῶν κ. Γ. Βαληνάκη, τό νέο δήμαρχο κ. Δ. Διακομιχάλη, τό νέο βουλευτή κ. Γ. Κασσάρα, τόν ἀντιδ/ρχο κ. Μ. Μπούκη, καί τά λοιπά πολιτικά πρόσωπα, ἀλλά καί τούς ἀξιωματικούς τοῦ Στρατοῦ καί τοῦ Λιμενικοῦ. Ὁ κ. Παῖσιος, μέ τό ζητηρό ἐνδιαφέρον πού τόν διακρίνει γιά τά κοινωνικά προβλήματα, ἔκανε ἔκκληση πρός τόν κ. Ζωΐδη νά μεταφέρει στήν κυβέρνηση τό αἴτημα τῶν Καλυμνίων νά ἀπελευθερωθοῦν οἱ θάλασσες γιά τήν ἀλιεία καί τή σπογγαλιεία. Ἐπίσης, ἐξῆρε καί τήν ἀξία τοῦ ταξιδιοῦ πού πραγματοποιεῖ αὐτές τίς ἡμέρες ὁ δήμαρχος κ. Γ. Ροῦσσοσ σέ πολιτείες τῆς Ἀμερικῆς γιά συνεργασία μέ τούς ἀποδήμους Καλύμνιους.

ΛΙΤΑΝΕΥΣΗ

Μετά τό τέλος τῆς Θ. Λειτουργίας ἀκολούθησε ἡ λιτάνευση τοῦ ἁγιασμένου λειψάνου τοῦ Ἁγίου Νικολάου, πού φυλάσσεται στήν ἐκκλησία, καί τῆς ἱερῆς εἰκόνας του, μέ

Λ Ε Ρ Ο Σ

Στήν ὁμώνυμη ἑνορία τῆς πόλεως τοῦ Λακκίου, τό ἑσπέρας τῆς Κυριακῆς 5 Δεκεμβρίου, ἔλαβε χώρα Μέγας Παναγυρικός Ἑσπερινός ὑπό τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου, ἀρτοκλασία καί ἐν συνεχείᾳ Ἱερά Παράκλησις.

Τό πρωῖ τῆς ἑορτῆς, Δευτέρα 6 Δεκεμβρίου, μετά τήν πανηγυρική Θεία Λειτουργία, ἔγινε Δοξολογία γιά τήν ἑορτή τοῦ Ναυτικοῦ καί στή συνέχεια ἡ Λιτανεία τοῦ Ἱεροῦ Λειψάνου καί τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνας τοῦ Ἁγίου Νικολάου στούς κεντρικούς δρόμους τῆς πόλεως τοῦ Λακκίου.

Κατά τήν Θεία Λειτουργία, τόν θεῖο λόγο ἐκήρυξε ὁ ἀρχιμ. Στέφανος Κατές, ἱεροκήρυκας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, ἀναφερόμενος στόν βίο τοῦ Ἁγίου Νικολάου.

Μετά τό πέρας τῆς Θ. Λειτουργίας ἔλαβε χώρα ἡ καθιερωμένη Δοξολογία στή ὁποία παρέστησαν οἱ πολιτικές καί στρατιωτικές ἀρχές τῆς Νήσου, ἐκπρόσωποι φορέων καί Συλλόγων, οἱ ἐκπαιδευτικοί καί μαθητές τῶν

σχολείων τῆς πόλεως τοῦ Λακκίου, ἀντιπροσωπεῖς σχολείων, καί πολὺς κόσμος.

Κατά τήν Λιτανεία προηγεῖτο τό περιπολικό τοῦ Ἀστυνομικοῦ Τμήματος, μέλη τῆς μουσικῆς τοῦ προσκοπισμοῦ, ἀντιπροσωπεῖς μαθητῶν τῶν σχολείων τοῦ νησιοῦ, καί πολὺς κόσμος.

Μετά τήν λιτανεία ὁ Διοικητής τῆς Ναυτικῆς Βάσεως παρέθεσε δεξίωση στήν Λέσχη Ἀξιωματικῶν.

Ὁ Ἅγιος Νικόλαος ἐορτάσθηκε ἐπίσης καί σέ ὅλα τά παρεκκλήσια τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ, τῆς Παναγίας τοῦ Κάστρου, στό Ξηρόκαμπο, Μεραλούδι, Συκαίας καί Ἀλίντων.

ΔΩΡΕΕΣ - ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ - ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΑ

- **Γιά τό Φιλόπτωχο:** Άννα Πετρίδου 105 εις μνήμην τών αδελφών της Μιχαήλ και Μαλάμωσ, Κωνσταντίνος Στεφαδοῦρος 100.

- **Γιά Τράπεζα Άγάπης:** Άνώνυμος 50, Μαρία Κάννη 30, Γεώργιος Κακιάσ του Μικέ εις μνήμην τών γονέων του 100, Σωτήρης Τρικοίλης 30, Καλλιόπη Χριστοφή 50, Σοφία Τσαλκάνη 50 εις μνήμην Μαρίας Δηλμπεράκη, Καλλιόπη Βρόντου 20, Σεβαστή Ρωμανοῦ 20, Εὐαγγελία Κακά 300, Δρόσος Πιζάνιασ 242 ἀπό έορτή άγίου Νεκταρίου Σκάλια-Σταυροῦ, Ειρήνη Έγγλέζου 50, Νομική Ζερβοῦ 300 εις μνήμην Νικολάου Ζερβοῦ, Γεώργιος Αύγουστίνοσ 100, Θάλεια Βασιλάκη 100, Όμάδα Γυναικῶν Χώρασ 100, Έλευθερία Μιχ. Βούη 50, Έλένη Γονιοῦ 100, Άθηνά Χαλικάκη 50, Όλγα Άντωνοπούλου 100, Κουκή Εὐτυχία Μαρία 50, Έλένη Καλαμπίχη και Μαρία Σαμαρά 100, Τμήμα Συνεργασίασ Όδηγῶν Καλύμνου 200, Νικόλαοσ Ζαΐρησ Άρεοπαγίτησ 50, Νικόλαοσ Γάργαλησ 150.

- **Άπό Έεροπραξία Μητροπολίτου:** Ειρήνη Μαστροβασίλη 150.

ΣΧΟΛΗ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Γιά τρίτη χρονιά λειτουργεί στην Κάλυμνο ή **Σχολή Βυζαντινής Μουσικής** τής μητροπόλεώσ μας, αναγνωρισμένη ἀπό τό Έπουργείο Πολιτισμοῦ (ΦΕΚ Β 1663/18-8-2008). Διευθυντήσ τής Σχολήσ είναι ό **Άρχων Μαΐστωρ** του Οίκου-μενικοῦ Θρόνου **κ. Γεώργιοσ Χ΄ Θεοδώρου** και διδάσκουν άφιλοκερδῶσ καθηγητέσ μουσικήσ και ιεροψάλτεσ του νηιοῦ μας. Σκοπόσ τής Σχολήσ είναι ή διάδοση τής πατροπαράδοτησ έκκλησιαστικήσ μουσικήσ στή σύγχρονη κοινωνία και ή ανάδειξη ιεροψαλτῶν, ικανῶν νά πληρώσουν τά αναλόγια τών ιερῶν ναῶν τής μητροπόλεώσ μας. Η φοίτηση είναι έντελώσ δωρεάν.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΓΑΠΗΣ

Μέ τήν βοήθεια του Θεοῦ, τήν έπιστασία του μητροπολίτου μας και τήν συγκινητική προσφορά τών έθελοντριῶν γυναικῶν και τών δωρητῶν, συνεχίζεται για τέταρτη χρονιά τό έργο **τής Τράπεζασ Άγάπης**, μέσα ἀπό τό όποιο στίζονται καθημερινά περισσότεροι ἀπό 120 αδελφοί μας, που έχουν ανάγκη.

779/002101-089440
ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ
ΑΓΑΠΗΣ

Θερμή παράκληση νά ένημερώνεται ή Μητρόπολη για τήν τυχόν κατάθεση στον Λογαριασμό για τήν σχετική απόδειξη

ΜΗΝΥΜΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΜΑΣ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ 2010

Άγαπητοί μου αδελφοί,

Ἡ παγκόσμιος ἱστορία κατέγραψε πολλά ἱστορικά γεγονότα τῆς χρονικῆς αὐτῆς περιόδου ἄλλοτε μικρότερα καὶ ἄλλοτε μεγαλύτερα. Ἐκεῖνο ὅμως τὸ γεγονός τὸ ὁποῖο σηματοδοτεῖ τὴν παγκόσμιο ἱστορία καὶ παραμένει πάντα ἐπίκαιρο ἐδῶ καὶ δυὸ χιλιάδες δέκα χρόνια εἶναι τὸ Μέγα γεγονός τῆς Ἐνανθρώπησης τοῦ Θεοῦ Λυτρωτῆ. Ἡ γέννησή Του ἀπὸ τὴν Θεοτόκο Μαρία, καὶ ἡ παρουσία Του ἐδῶ στὴ γῆ ὑπενθυμίζει σὴ βασανισμένη ἀνθρωπότητα, στόν πονεμένο καὶ τλαιπωρημένο ἄνθρωπο τῆς ἐποχῆς μας ὅτι ὑπάρχει σωσσίβιο σωτηρίας, ὁ Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς Θεός, πού ἔγινε ἄνθρωπος διὰ νὰ σώσει τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὸ σκοτάδι.

Ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ Ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης καὶ ὅπως χωρὶς τὸν φυσικὸ ἥλιο δέν μπορεῖ νὰ ζήσει ὁ πλανῆτης μας ἔτσι καὶ χωρὶς τὸν Ζωοδότῃ ἥλιο τῆς Δικαιοσύνης, τὸν Χριστό, δέν μπορεῖ νὰ ζήσει ὁ κόσμος, νὰ ζήσει ὁ κατ' εἰκόνα Θεοῦ ἄνθρωπος.

Ὁ Ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης ἀνέτειλε μιά διὰ πάντα. Ἐνας Ἥλιος πού δέν θά σβύσει ποτέ, διότι ὁ Χριστὸς εἶναι χθές καὶ σήμερα ὁ αὐτὸς καὶ στοὺς αἰῶνες.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς, ὁ Ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης παραμένει ὁ Ἠγέτης, ὁ Νικητὴς, ὁ Σωτὴρας τοῦ κόσμου, ὁ Ἐνανθρωπήσας Θεός.

Χριστούγεννα, λοιπόν, ἐορτάζουμε καὶ ἐμεῖς ἐφέτος μέσα ἀπὸ τίς ποικίλες δυσκολίες αὐτῆς τῆς παγκοσμιοποιημένης ἐποχῆς καὶ καλοῦμαστε νὰ ἐτοιμάσουμε καὶ τὸ δικό μας παγερό σπήλαιο, τίς καρδιές μας διὰ νὰ γεννηθεῖ μέσα μας ὁ Χριστὸς, τὸ Φῶς, ἡ Ζωὴ καὶ ἡ Ἀλήθεια.

Αὐτὸ πού ζητᾶ σήμερα ἀπὸ ἐμᾶς ὁ Ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης εἶναι νὰ πάρει μιά μικρὴ θέση μέσα στὴν καρδιά μας, γιὰ νὰ μᾶς ἀγιάσει, νὰ μᾶς καθαρῖσει, γιὰ νὰ μᾶς χαρίσει τὰ δῶρα Του, τὰ δῶρα πού ἔφερε κάτω στὴν γῆ, ἥτοι χαρὰ, εἰρήνη, σωτηρία, λύτρωση.

Άγαπητὰ μου ἀδελφία ἐγγύς καὶ ἀπόδημα,

Μέ τίς σκέψεις αὐτές ἀπευθύνομαι πατρικῶς στὴν ἀγάπη Σας, καὶ σᾶς εὐχομαι ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιάς μας καλὰ καὶ χαρούμενα Χριστούγεννα καὶ τὸ νέο ἔτος τῆς χρηστότητος τοῦ Κυρίου μας 2011, σωτήριο, ὑγιεινὸ καὶ μεστό παντός ἀγαθοῦ ὕλικου καὶ πνευματικοῦ.

Μετ' εὐχῶν Πατρικῶν,

† Ο ΛΕΡΟΥ ΚΑΛΥΜΝΟΥ ΑΣΤΥΠΑΛΛΙΑΣ ΠΑΪΣΙΟΣ